

Rózsa-Flores Eduardo

A kapu őrei

Folyik a háború. Igazából nincs túl sok kedvem nekiállni most számolgatni azt, hogy tulajdonképpen a hányadik ez a mostani balkáni háború, amelyet Európának el kell szenvednie.

És ebben a konkrét esetben, és nagy sajnálatomra, már megint ugyanazoktól, Tőlük!

Ebben a szent minutában, mikor ezeket a nem éppen ártatlan sorokat írom, ártatlanokat üznek el otthonukból, védtelen férfiakat mészárolnak le, anyakönyvi kivonatok és egész levéltárak lesznek a sátáni terv által mozgásba lendített sátáni kezek gyújtotta tűz martalékai. Mert hogy nem Isten sugallta a déli poklot, az egyszer biztos!

Nem ártatlanok ezek a sorok, mert tele vannak dühhel, és hiába kérné tőlem számon bárki Isten fia is, hogy legyen tekintettel, nem tudom, milyen - most már tényleg és definitíve ad astra absztrakt - politikai vagy „emberiség” okokra, egyszerűen nem lennének - nem vagyok - hajlandó, esetleg - rossz kedvemben - még ki is röhögném az illetőt. Mert Konrád Györgynek is csak azt tudom üzeni, talán az általa oly sok szór emlegetett emberiségre hivatkozva, hogy ideje lenne nyugállományba vonulnia, esetleg használja ki az Egyetlen Teremtő által neki is adományozott maradék idejét tanulásra, és végre forgasson-simogasson egy-egy történelemkönyvet, művelje magát ama tudományban, amelyet eddig a legszembetűnőbben elhanyagolt. Tegye azt, ha már nem hajlandó a jalkiáltásokat meghallgatni, a síró gyerekek ezreit észrevenni... Ugyanígy nem tudok meghatódni **Eörsi István** „megvilágosodásától” (Népszabadság, 1999. április 10.), és már boldog sem tudok lenni azon, hogy a kiváló liberális gondolkodó, úgy tűnik, végre felébredt, mert azt a mondatot, hogy „Jugoszlávia szétesésének okát én születésében látom. Az első világháború után különféle nyelvű, vallású, gazdasági fejlettségű, kultúrájú, történetű népeket csaptak egy fazékba”, mi már nyolc évvel ezelőtt is leírtuk. És előttünk - hetven éven keresztül - mások, okosabbak is - netán közvetlen szenvedő alanyai az I. világháború utáni nagyhatalmi diktátumnak (csak megjegyzem, a gyengébbek kedvéért, hogy ekkor teremtődött Trianonban az a szörnyszülött, amelynek terhe alatt ma is nyög a magyarság) - megírtak száz és ezer alkalommal!

A legújabb balkáni háború nem a NATO megkéséssel - de azért nem kevésbé jogos - Szerbia elleni bombázásával

kezdődött. Volt az áprilisi első hipermodern know-how-kos bombázás előtt egy Vukovár, egy Dubrovnik, Eszék, Szentlászló. Emlékezetes és szégyenteljes marad majd a Pen Club annaleszeiben Konrád György közíró akkoriban az egyetemes kultúra ellen elkövetett merénylete, amikor elszabotálta az írói klub ragusai kongresszusát. Konrád nyílt horvátellenessége közismert, de lehet, hogy csak azért volt a kongresszus dubrovnikai megtartása ellen, mert a horvát város éppen a szerb nemzeti-kommunista (olvassd nemzeti-szocialista! Ezt már az **Eörsi** is megírta!) tüzérségi tüzétől égett. És volt még a felperzselt horvát városok után egy Bjelina ahol - három évvel később az EU pénze által a boszniai választásokon is támogatott - Arkan pribékjei levágott bosnyák férfiak fejével fociztak az utcákon, és - könyörgöm ne felejtjük el! - volt egy Szarajevónak nevezett főváros, amely három éven keresztül vérezett nap mint nap a szerbek gyilkos ostroma alatt. És volt egy Srebrenica, ugye, emlékeznek még... a nőket, a gyerekeket és az idősebbeket az ENSZ holland nemzetiségű kéksisakosai előtt - ez bűnös asszisztálással is felér! - szétválasztottak a katonakorú férfiaktól - mind civilek voltak. Azóta hiányzik 3856 muzulmán férfi a kelet-boszniai városból... És volt Koszovóban egy Drenica 1998 februárjában, és egy Reçak 1999 telén, ahol megint civileket mészároltak le a szerbek, csak azon az alapon, hogy azok nem a bizánci kereszténység fiai... Volt, volt, volt...

Mellettem, az íróasztalomon tornyosul néhány könyv. Van valami atavisztikus vonzalmam a könyvekhez - még ha egyesek ezt nem is fogják elhinni: jobban vonzódom hozzájuk, mint a fegyverekhez! Persze hogy nem véletlen, mind a már tíz éve mindennél jobban engem foglalkoztató témával kapcsolatosak. Ferdinand May: A „Fekete Kéz”, Henri Pozzi: A Fekete Kéz Európa felett, Herceg Géza: Végig Szerbián, 1916-ból, R.G.D Laffan: The Serbs, The guardians of the gate (A szerbek, a kapu őrei), Domonkos László: Magyarok a Délvidéken, Titkos történetünk, Mark Almond: Europe's backyard war (Az európai hátsóudvar háborúja), John Reed: War in eastern Europa (Háború Kelet-Európában), Thassy Jenő: Veszélyes vidék, Alain Finkelkraut: Comment peut-on être Croate? (Hogyan lehet valaki horvát?), Cseres Tibor: Vérbosszú Bácskában, Zlatko Dizdarević: Sarajevo: a war journal (Szarajevó: háborús napló).

Ajánlok figyelmükbe néhány céltudatosan általam kiválasztott idézetet a fent felsorolt művekből.

[...]